

ningsbidraget kan udstrækkes til BARNETS 18de Aar, saa overser jeg jo ingenlunde, at der staar „kan“, men jeg forudsætter ogsaa, at det kun maa være i de meget sjældne Tilfælde, hvor BARNET paa Grund af legemlig eller aandelig Svagthed kommer til at trænge til Hjælp ud over Konfirmationsalderen, at dette vil blive krævet; thi de fleste Børn ville være i Stand til selv at fortjene deres Ophold, naar de ere blevne konfirmerede eller have naaet Konfirmationsalderen, ja enkelte af de mest udviklede ville endog saa være i Stand til det før. — Jeg kan ogsaa slutte mig til Tanken i Forslagets følgende Paragraf, nemlig Bestemmelsen om, at det ikke blot er Ydelsers til BARNETS Opdragelse, at Faderen skal give et større Bidrag til, men ogsaa, at han skal være Moderen behjælpelig med at bære de Byrder, hun har ved sin Barselskærd, thi ogsaa dette er jo fuldt ud hans Skyld, og naar man paalægger ham det, saa paalægger man ham ikke Andet, end hvad enhver rettskaffen Mand gjør lige overfor den Kvinde, han forbinder sig med. Der er ikke noget som helst Haardt eller Ubilligt i at paalægge ham noget Saa-dant. — Derimod er jeg noget betænkelig ved Lovforslagets § 4, der vil forholde Kommunalbestyrelserne en meget stor Byrde foruden dem, de have, og det er slet ikke saa; og hvad opnaas der saa Andet, end at man kommer til at føre Retur med Pengene? Hvad den ene Kommune faar af en Barnefader, kan den komme til at betale tilbage igjen for en anden Barnefader. Det medfører en Vidtløstighed for Kommunalbestyrelserne, som ikke medfører det Gode, som man ventte. Det kan nu gjerne være, at der er enkelte Kommuner, der paa det her behandlede Omraade ere uheldigere stillede end andre, og jeg skal ikke tilbageholde her at udtale, at det navnlig er de større Gaarde paa Landet, der særlig ere de Steder, hvor de fleste uegte Børn aales, og det kan gjerne være, at de Kommuner, der ligge i Nærheden af saadanne Gaarde, i den Henseende ere uheldigere stillede end Kommunerne i Almindelighed. Det er jo imidlertid ikke sagt, at hverken Barnemoderen eller Barnefaderen var forsørgelsesberettiget i den Kommune, hvor de opholdt sig, medens BARNET fødtes, saa at i og for sig er det vel ikke sagt, at disse Kommuner derfor vil blive gennemgaaende uheldigere stillet end andre Kommuner. Dette er kun givet i det Tilfælde, at den Byrde, der paalægges Kommunen paa Grund af, at Barnefaderen ikke er i Stand til at opfylde sin Pligt og ikke er forsørgelsesberettiget her i Landet, skal bæres af Op-holdskommunen. Det tror jeg i alt Fald

man maa have forandret. — Jeg indser ikke, hvad Grunden er til, at denne Lov ikke skal gjælde for Færøerne. Mon ikke Forholdene i den Henseende skulle være de samme der, som andre Steder? Jeg kjenner ganske vist ikke Forholdene paa Færøerne, men det vilde være høist underligt, om Menneskene der skulde være anderledes, end de ere andre Steder. Derjom jeg ikke hører andre Grunde for, at Loven ikke skal gjælde for Færøerne, vil jeg derfor anse det for rigtigst, at den ogsaa kommer til at gjælde der. — Det er under Forhandlingerne her blevet omtalt, at det er bekjendt, at naar en Mand har paadraget sig flere Alimentationsbidrag, rejser han ud af Landet, navnlig til Amerika, for at unddrage sig Betalingen deraf. Jeg har imidlertid gjort den Erfaring, at det er meget lettere at komme fra denne Pligt, end ved at rejse til Amerika; den Paagjældende behøver ikke at rejse nær saa langt bort. Dette føles særlig af de Kommuner, der ligge i Nærheden af Landets Sydgrænse. En Barnefader behøver kun for at unddrage sig Betalingen af sine Alimentationsbidrag, de være færre eller flere, ved Udvandring at rejse over Grænsen og tage Tjeneste i vor Nabostat. Saavidt mig bekjendt, er Forholdet der saaledes, at man ikke gennem det Offentlige kan faae en Barnefader tilpligtet til at betale sit Alimentationsbidrag, men det maa søges hos ham ved privat Søgsmaal, og det er jo temmelig indlysende, at det ikke kan betale sig at jagsøge en Mand i en anden Stat og under en anden Stats Dyrighed til at betale Alimentationsbidrag. Derfor behøver den, der paa den Maade vil unddrage sig at betale Alimentationsbidrag, ikke at rejse til Amerika, men kun at tage Tjeneste i Slesvrig, og det vil ikke være vanskeligt at faae Tjeneste der, da der som oftest er Mangel paa Arbeidere der paa Grund af den danske Befolknings Udvandring deraf. Da den Paagjældende paa den Maade saaledes kan unddrage sig sin Forpligtelse, henstiller jeg til den ærede Minister, om det ikke vil være muligt at faae en Overenskomst med vor Nabostat om, at Alimentationsbidrag ogsaa der maatte kunne blive indbrevne ved offentlig Foranstaltning, ligesom de kunne blive det her i Landet.

B. Holm: Det foreliggende Lovforslag angaar jo et Forhold, der har en saa stor Betydning, som tænkes kan, for hele Menneskelivet. Det griber ind paa et Omraade, som angaar den Enkeltes Forpligtelse og Ansvar overfor den opvørende Slægt og overfor Slægtens Forplantning i det Hele. Derfor har man da ogsaa strax, da Lovforslaget kom frem,